

предѣла и нищо вече ги не смущава, нищо ги не тревожи: за тѣхъ войната и нейнитѣ ужаси не съществуватъ. Тѣ сж се вече примирили съ небитието . . . Ако оздравѣятъ и тѣхния мозъкъ се разкрие и прибере наново тѣхния умъ, тѣ едва ли биха си спомнили за преживѣнитѣ страдания! Щастливци! тѣхнитѣ души нѣма да бждатъ угнетявани отъ рушението на свѣта!

Неприятельтъ и той е изморенъ. Орждията му замлъкватъ. Толкова много убити и ранени има и той, необходимо му е и нему да прибере убититѣ и да препрати раненитѣ си на превръзка и отъ тамъ изъ болницитѣ за да разнасятъ ужаситѣ преживяни на Каймакъ-Чаланъ.

Бригадниятъ командиръ полк. Поповъ съ заповѣдь по бригадата възторжено благодари за самоотвержеността на сливенци, които надминаха себе си съ своя недостижимъ героизъмъ. Той известява, че помощъ следъ три дни пристига — пехота, артилерия, минохвъргачки, всичко което е необходимо, за да се задържи върхътъ и по тоя начинъ се спаси армията отъ погибель. Да, помощъ ще дойде, но следъ три дни! До тогава ще могатъ ли тия полуумни, полутрупове да се задържатъ на мѣстата си? Колко души сж останали, за да могатъ да устоятъ на непрекъснатитѣ и упорити напори на десеторно по многочисления врагъ? Той, утре, па може би и нощесъ, ще изтика на позициитѣ съвсемъ прѣсни сили . . . войски, които още не сж влизали въ сражение и тѣ ще сломятъ съпротивата на тая шепа обезумѣли хора, които се отказватъ отъ и безъ това бедната и слаба храна, тѣ сж потръсени отъ ужаснитѣ преживявания и не могатъ да турятъ хлѣбъ въ устата си . . . Три дни да се чака помощъ, все едно е никога да не дойде . . .

Бригадниятъ известява за нанесенитѣ победи надъ ромънциитѣ и руситѣ въ Добруджа и затова противникътъ се сили толкова много тукъ, за да предизвика връщане на войски отъ Добруджанския фронтъ и по тоя начинъ да бжде облекчено положението имъ дори и да могатъ да минатъ въ атака.

Така е, всичко е така. Дори и подчертаната мисль въ края на заповѣдта — позициитѣ да се държатъ до последенъ човѣкъ — е на мѣстото си поставена и трѣб-